

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Το σκέφτομαι σοβαρά, μαζί με το μαντήλι που θα σου ανεμίσω για το κατευόδιο στο ταξίδι σου να σου ανεμίσω κι άλλο ένα... Αποχαιρετισμού. Πολλά τα χρόνια, Γιώργο μου και πόσο μακριά θα πάμε;

Αχ, πως χτυπάει κι αναφτεράει τούτη η καρδιά καμιά φορά τώρα στα γεροντάματα... Θυμάσαι; Έτσι αρχίσαμε κάποτε, πριν πόσα χρόνια αλήθεια;

Ήτανε για να σου πω «καλή ιδέα η σελίδα για την Τρίτη ηλικία» και είπαμε τόσα για το χτες, για τη δική μας νιότη και τις παροικιακές εκδηλώσεις του καιρού μας. Κι ήτανε σαν κάλεσμα να έρθουν κι άλλοι συμπάροικοι, να δημιουργηθεί μια συντροφιά με αναμνήσεις. Δεν ήρθε όμως κανένας και... φτάσαμε στην πενταετία.

Θέλω να σ' ευχαριστήσω για αυτή την ευκαιρία καθώς και την εφημερίδα, τον Κόσμο, για τη γωνιά που μας έδωσε να επικοινωνήσουμε με τους αναγνώστες του. Γιατί η κουβεντούλα μας δεν ήταν διάλογος. Την έζησα επικοινωνία με τους πολλούς, αυτούς που μας διαβάζουν, αυτούς που βρεθήκαμε συνοδοιπόροι στη ζωή, συνηγορούμε σε τούτη την παροικία. Και θέλω να τους ευχαριστήσω κι αυτούς που έζησαν τη συντροφιά μας.

Έτσι είναι, φίλε μου, όλα έχουν αυτή την εμπειρία που ζήσαμε στην ηλικία που αξιωθήκαμε να φτάσουμε γεροί. Δεν λέω για σένα, μωρέ παιδάκι μου, λέω για τη δική μου περίπτωση και για υπόψη για κείνους που παίρνουν σύνταξη από τη ζωή νωρίς. Δεν έχει καμιά σχέση η συνταξιοδότηση από τη δουλειά, η ζωή δεν τελειώνει μαζί με την ενεργό υπηρεσία. Θα έλεγα τότε αρχίζει η ζωή, η δική μας, η ατομική μα ζωή. Και πρέπει να σκεφτούμε τι θέλουμε, τι μας αρέσει να κάνουμε.

Το βρίσκω βασικό και το συνιστώ σε όλους «γεμίστε τον ελεύθερο χρόνο σας με κάτι, πρακτικό και

Σαν δώρο και σαν προσφορά, Γιορταστικό ένα αντίο. Γρηγόρης

Κατά τη δική μου γνώμη, εκτός από την μεγάλη προσφορά στα κοινά, είσαι και ένας διανοούμενος με μεγάλο πνευματικό έργο και με ποιήματα από τα καλύτερα που έχουν γραφεί στον δικό μας μικρόκοσμο.

Αντίθετα εγώ, εσωστρεφής χωρίς κοινωνική δικτύωση, με λίγους καλούς φίλους που αγαπώ αλλά δεν τους βλέπω τακτικά, αν και

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γεια σου κι' εσένα καλέ φίλε, που σήμερα με στενοχώρησες με την απόφασή σου να σταματήσουμε αυτή την ενδιαφέρουσα αλληλο-

Οι αληθινοί παράδεισοι είναι εκεί που χαμογελάει η ψυχή.

ΧΑΡΑ ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗ

ευχάριστο.» Ο όρος υγεία σεβαστός, αλλά πάλι κάποια ωφέλιμη και περιορισμένη δράση, το χρειαζόμενο και το μπορούμε. Φίλε μου, μη βάλεις τα κλάματα τώρα, δεν έφυγες και δεν έφυγα. Να είμαστε καλά.

ΓΙΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙΟ

Ζωγράφιζε, ζωγράφιζε
και σιγοτραγουδούσε
τα που είδε, τα που έζησε
στη μακρινή πορεία.
Πώς να τα βάλεις σε σειρά,
Πώς να χωρέσουν όλα;
Σ' ένα βιβλίο, σ' ένα κάδρο,
σ' ένα ποίημα;

Ήταν ο δρόμος μακρινός
Και δύσβατος κι ωραίος.
Στρατόνια κακοτράχαλα
Κι άλλα στρωτά, ανθισμένα
Και κάποια άλλα φωτεινά
Μ' αστέρια της ελπίδας.

Κι ακρογιαλιές, βουνοκορφές
Πώς να τα συνταιριάσεις
Σ' ένα τοπίο, μια εικόνα,
μία συλλογή,
Ζωγράφιζε, ζωγράφιζε
και ψιλοτραγουδούσε
Και στα στερνά η ζωγραφιά
Εβγήκε ένα λουλούδι.

Ένα λουλούδι ολόχαρο
Στη μέση του τοπίου.

γραφία μας.

Αν ήξερα πως θα μπορούσα να σε πείσω ν' αλλάξεις γνώμη θα το έκανα, όμως φαίνεται ότι πήρες την απόφασή σου και είμαι υποχρεωμένος να τη σεβαστώ.

Βέβαια, δεν έπεσα από τα σύννεφα, ήξερα από την αρχή πως μια τέτοια στήλη έχει ημερομηνία λήξης, γιατί δεν είναι δυνατόν να συζητάς επ' άπειρον για το χτες. Όμως, καλά τα καταφέραμε πέντε χρόνια που την κρατήσαμε ζωντανή και αποκτήσαμε πολλούς φίλους αναγνώστες.

Πιστεύω πως η επιτυχία της στήλης οφείλεται βασικά στη δική σου συμμετοχή και με το ποίημά σου, αλλά και από το γεγονός πως παρά την πολύχρονη φιλία μας είμαστε τόσο διαφορετικοί.

Εσύ εξωστρεφής με ένα τεράστιο δίκτυο φίλων και γνωριμιών, με μια απίστευτη μνήμη να μάς θυμίζει γεγονότα και καταστάσεις τού χτες, ή άτομα που δεν είναι μαζί μας αλλά πρωταγωνίστηκαν στην εξέλιξη τής παροικίας μας.

προτιμώ τη συντροφιά τους επειδή η πολυκοσμία με ενοχλεί. Με μεγάλη ευχαρίστηση, όμως, σε ακολουθούσα σ' αυτή τη σελίδα και σε συμπλήρωνα με τις απαντήσεις μου στα κείμενά σου.

Και να σου ομολογήσω κάτι μεταξύ μας; Θα είμαι πολύ ευτυχής αν μπορέσω, όπως εσύ, να γράφω ακόμη τα επόμενα δέκα χρόνια μέχρι να σε... φτάσω. Μην ξεχνάς ότι εγώ είμαι ο πιο «μικρός» από τους δύο μας, έτσι;

Στενοχωρέθηκα, φίλε μου, που αποχαιρετάς τα όπλα, αλλά δεν θα κλάψω γιατί θα θυμάμαι τη συνεργασία μας και θα χαίρομαι που μού χάρισες αυτό το πρόνομιο. Αλλωστε, όπως λες, δεν πάμε πουθενά, εδώ θα μείνουμε όπως λέει και ο ποιητής και θα τα λέμε έστω χωρίς ακροατήριο...

Σού εύχομαι να είσαι καλά πολλά χρόνια ακόμη, γιατί έχουμε ανάγκη τη συντροφιά και προπαντός την άδολη φιλία σου.